

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/62/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208737
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2214208737.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členov senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Y. L. T., nar. XX. R. XXXX, bytom H. L., P. O. F. XX, o 489,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 17. marca 2015 č. k. 6C/500/2014-44 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 489,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 19. októbra 2013 do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101, § 103 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 4 ods. 2 písm. g/, h/, i/, ods. 3 ZoSÚ (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov), § 5b ZoOS (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (VÚB a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1) a žalovanou dňa 18. novembra 2008 č. 1885246, na základe ktorej bol žalovanej schválený úverový rámec vo výške 497,91 eur a žalovaná sa zaviazala dlh splácať mesačnými splátkami vo výške 16,60 eur. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie kvalifikoval ako zmluvu spotrebiteľskú, v dôsledku čoho bol daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 5b ZoOS, na základe ktorého súd prvej inštancie prihliadal na premlčanie dlhu z úradnej povinnosti (ex offa). Podľa tvrdenia žalobkyne k vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu došlo dňom 31. mája 2010 (vzhľadom na neuhradené splátky splatné 20. februára 2010, 20. marca 2010 a 20. apríla 2010), od ktorého momentu začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá márne uplynula dňom 31. mája 2013. Z dôvodu, že žaloba bola podaná na súde až 29. apríla 2014, nárok žalobkyne bol v celom rozsahu premlčaný a žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá. Rozhodnutie o náhrade trov konania bolo odôvodnené poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého vznikol nárok na náhradu trov konania úspešnej žalovanej, voči žalobkyne. Z dôvodu, že žalovanej v konaní preukázateľne trovy nevznikli, náhrada trov konania jej nebola priznaná.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne jeho zrušením a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zisteným skutkovým stavom. Namietala aplikáciu ustanovenia § 5b ZoOS, ktorou dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatočného protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Na podporu svojej argumentácie poukázala žalobkyňa na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/95, sp. zn. PL. ÚS 36/95 a sp. zn. III. ÚS 348/06. Aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na prebiehajúce konanie, bez zohľadnenia za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom, ako i zohľadnenia obdobia podania návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípov právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a k závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Dotknutým ustanovením zákonodarcia fakticky zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým právo na prístup k nestrannému súdu a narušil zásadu rovnosti účastníkov konania i nestrannosti súdu, prejavujúce sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. V oblasti ochrany spotrebiteľa sa postupuje paternalisticky a v rozpore so zásadou právo patrí bdelym. Spotrebiteľ je tak neprípustne zvýhodňovaný v porovnaní s veriteľom. Priamou aplikáciou § 5b ZoOS došlo k porušeniu zásady obsiahnutej v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou SR. Vzhľadom na uplatňovaný nárok žalobou dňa 29.4.2014, žalobkyňa nemôže súhlasiť s právnym posúdením súdu prvej inštancie, keďže ustanovenie § 5b ZoOS nadobudlo účinnosť až 1. mája 2014. Žalobkyňa namietala aj nesprávnu aplikáciu ustanovenia O. z., týkajúcu sa premlčacej doby, pretože bolo potrebné aplikovať ustanovenia ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/28/2013, 15Co/132/2013, 15Co/28/2013, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 3/2011 a 6MCdo 4/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/64/2013. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Aj na otázku premlčania bolo potrebné aplikovať ustanovenia ObZ. Trojročná premlčacia doba nesmeruje na ochranu spotrebiteľa. Úprava spotrebiteľských úverov osobitným predpisom nenahrádza všeobecnú právnu úpravu v ObZ. Podľa odbornej literatúry (komentár k § 52 O. z. prof. JUDr. P. Vojčík, CSc.) je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, pokiaľ pôjde o ostatné právne prostriedky, bude dôležité posúdiť či ide o zmluvu občianskoprávnou alebo obchodnoprávnou, pretože bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu v týchto kódexoch, napr. úpravu o premlčaní. S poukazom na uvedené nárok žalobkyne nie je možné považovať za premlčaný, keďže k začiatku premlčacej doby došlo dňa 1. júna 2010, ktorá ku dňu 29. apríla 2014 neuplynula. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Okresného súdu Košice II zo 17. júla 2015 sp. zn. 36C/117/2014, ktorým bolo prerušené konanie do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže bol podaný na Ústavnom súde SR návrh na začatie konania o určenie, že ustanovenie § 5b ZoOS je v nesúlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Aplikácia uvedeného ustanovenia jednostranne zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa, tým, že nestranný súd má povinnosť prihliadať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania.

3. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť CSP. Odvolací súd, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP už podľa tohto zákona. Keďže odvolania boli podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky ich prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p.. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov konania, ktoré začalo ale neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 177/2014 z 18. augusta 2016).

7. Súd prvej inštancie dôvodne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskou zmluvou, spĺňajúcou definičné znaky označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa (osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti). Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 O. z. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

8. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj ZoOS. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89, *Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA.*, C-334/92, *Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial* alebo C-91/92, *Paola Faccini Dori a Recrep SRL*) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadsadenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, keďže žalobkyňa sa domáhala svojho nároku voči žalovanej, ktorá je spotrebiteľkou.

9. Ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia O. z. už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O. z. pred ustanoveniami ObZ (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015 novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z. (účinné od 1. mája 2014) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadsadenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení O. z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. obchodnoprávnym vzťahom (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

10. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu premlčania, ktorá s prihliadnutím na dĺžku premlčacej doby, je pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou podľa ObZ). Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom ObZ bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných ako aj obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 O. z. podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy (porov. rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/716/2014-63 zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení O. z., ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením O. z. na prospech spotrebiteľa, na úver ako absolútny obchod upravený v ObZ, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

11. Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offa (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98, Oceano Grupo Editorial, C-168/05, Mostaza Claro).

12. Zákonodarca novelou ZoOS (zákonom č. 102/2014 Z. z.) podstatným spôsobom modifikoval nazeranie na postavenie slabšej strany v právnych vzťahoch, tak vo sfére hmotnoprávnej, ako i procesnoprávnej. Celkový trend v legislatíve nasleduje modifikované vnímanie tradičného ústavného princípu rovnosti subjektov v právnych vzťahoch. Nepochybne ide o legislatívne vyjadrenie princípu ochrany slabšej strany a to spotrebiteľa v právnych vzťahoch. Komplexné nastavenie spoločenských procesov v oblasti ochrany spotrebiteľa po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie smeruje k maximalizácii ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v právnych vzťahoch. Ustanovenie § 5b ZoOS normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a preto má charakter procesnoprávny. Hoci samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, procesná povaha ustanovenia § 5b ZoOS vyplýva z jeho samotného znenia. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia (ktoré by účinky dotknutého ustanovenia posúvalo na veci napadnuté po účinnosti predmetnej právnej úpravy) platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Preto ak v čase rozhodovania súdu v danej veci bolo účinné ustanovenie § 5b ZoOS, súd prvého stupňa bol povinný ho aplikovať, i keď sa súdne konanie začalo skôr (t. j. pred účinnosťou novely ZoOS), ide o tzv. režim okamžitej aplikability, ktorý sa uplatňuje pri procesných predpisoch (procesná norma bez ohľadu na mieru legislatívneho vyjadrenia tohto pravidla, pôsobí odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti na všetky živé spory prebiehajúce na súdoch).

13. Ak teda platí, že právna norma § 5b ZoOS má procesný charakter a zákonodarca nestanovil osobitný právny režim intertemporality (prechodného obdobia), má súd prihliadať na premlčanie práva ex offa vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach, podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy. Pri absencii konkrétneho intertemporálneho pravidla sa musí vychádzať zo zásad ústavnokonformného výkladu. Kto márne nechá uplynúť premlčaciu lehotu, ktorej dĺžka ani režim sa nijako novou úpravou nemenili, jeho právo sa už o zložku právneho nároku oslabilo, hoci podmienene (úplne až účinným dokonaním premlčania v súdnom konaní). Podstatné ale je, že žiadne právo týmto za účinnosti starej právnej úpravy veriteľ nenadobudol a nebola tak porušená jeho dôvera v právo, pretože musel počítať s tým, že svoje právo stratí a to výlučne v dôsledku svojej nedbanlivosti. Za legitímne očakávania nemožno považovať „spoľahnutie sa“ na „právnu slabosť“ protistrany (konkrétne spotrebiteľa), v dôsledku ktorej by sa námietka premlčania neuplatnila (uvedené už odznelo v odbornom článku Doc. JUDr. Mareka Števčeka, PhD.). Ak veriteľ nechá márne lehotu uplynúť, nemôže legitímne očakávať prakticky nič, pretože jeho právo na súdnu ochranu stratilo vlastnosť žalovateľnosti.

14. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené opakovane skonštatoval aj Najvyšší súd SR (uznesenie zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo/9/2012, uznesenie z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo/1/2012, uznesenie sp. zn. 5 Cdo/61/2012). Zásada, podľa ktorej právo patrí bdelym, musela tak ustúpiť princípom ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany. Argumentácia žalobkyne, namietajúca správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky, preto nemohla obstať a súd prvej inštancie bol povinný z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie dlhu (aj bez námietky žalovanej).

15. Odvolací súd sa stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 101 O. z. na súdenu vec, upravujúceho trojročnú premlčaciu dobu. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval nárok uplatnený žalobkyňou ako premlčaný, aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie o všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, keď v konaní nebola sporná splatnosť celého dlhu dňom 31. mája 2010, v dôsledku čoho žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť celý dlh a nasledujúcim dňom začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku. Vychádzajúc z dátumu podania žaloby na súde prvej inštancie (29. apríla 2014), súd prvej inštancie správne konštatoval podanie žaloby po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa občianskeho práva a preto žalobu dôvodne zamietol (v dôsledku uplynutia premlčacej doby dňom 3. júna 2013, podľa § 122 ods. 2, 3 O. z. ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň).

16. Premlčanie sa vzťahovalo i na uplatňované úroky z omeškania, keďže (úroky) tvorili príslušenstvo pohľadávky, sledujúce osud hlavného záväzku.

17. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania úspešnej žalovanej. Súd prvej inštancie dôvodne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., na základe ktorého žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnej výške, keďže bola úspešná v plnom rozsahu. Z dôvodu, že z obsahu spisu vznik trov konania žalovanej nevyplýval (náhradu trov konania si žalovaná neuplatňovala), žalovanej dôvodne nebola náhrada trov konania priznaná.

18. Z dôvodu, že žalovaná bola úspešná aj v odvolacom konaní podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení § 255 ods. 1 CSP, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ <..

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 <. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.